

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

**Agencia Națională de
Administrare Fiscală**

**Direcția Generală de Administrare a
Marilor Contribuabili**

Serviciul Soluționare Contestații

ANAF

Direcția Generală de Administrare
a Marilor Contribuabili

Str. Lucretiu Patrascanu nr. 10,
Corp A, sector 3, București

Tel: 021 4089450

Fax: 021 4089301

e-mail: contestatii.DGAMC@mfinante.ro

DECIZIA nr. 114/ 23. 11.2017

privind soluționarea contestației depusa de

X

înregistrată la Serviciul Soluționare Contestații

din cadrul Direcției Generale de Administrare a Marilor Contribuabili
sub nr. SSC 1520/25.10.2017

Serviciul Soluționare Contestații din cadrul Direcției Generale de Administrare a Marilor Contribuabili a fost sesizat de Activitatea de Inspectie Fiscala din cadrul D.G.A.M.C. prin adresa nr. X/25.10.2017, înregistrată la Serviciul Soluționare Contestații sub nr. SSC 1520/25.10.2017, asupra contestației formulată de SC X, cu sediul social în municipiul X, str. Traian X, nr. X, etaj X, județul X, înregistrată la Oficiul Registrului Comerțului sub nr. X, având codul de înregistrare fiscală nr. X, prin reprezentantul legal dnul X, în calitate de Responsabil Administrativ.

Societatea solicită desființarea în parte a Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr. X/20.09.2017, în ceea ce privește suma de X lei, reprezentând impozit pe profit aferent veniturilor din dobanzi pentru sumele acordate cu titlu de împrumut către societatea-mama, X Italia.

Contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art. 270 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere că actul administrativ contestat a fost comunicat societății în data de **09.10.2017**, iar contestația a fost înregistrată la registratura Direcției Generale de Administrare a Marilor Contribuabili la data de **18.10.2017**, conform stampilei registraturii aplicată pe contestație, aflată în original la dosarul cauzei.

Avand in vedere ca in cuprinsul contestatiei societatea solicita desfiintarea in parte a Deciziei de impunere nr. X/02.10.2017, iar, in fapt, acest numar al deciziei reprezinta numarul adresei prin care organele de inspectie fiscala i-au comunicat documentele intocmite ca urmare a finalizarii inspectiei fiscale, organul de solutionare a contestatiei, prin adresa nr. X/03.11.2017, i-a solicitat contestatarei identificarea actului administrativ fiscal contestat.

Prin adresa inregistrata la Serviciul Solutionare Contestatii sub nr. X/16.11.2017, X a raspuns la solicitarea anterior mentionata, precizand ca obiectul contestatiei il reprezinta Decizia de impunere nr. X/20.09.2017. Totodata, societatea a adus la cunostinta organului de solutionare faptul ca Decizia nr. X/20.09.2017 a fost modificata. In acest sens, contestatara a anexat adresa X/25.10.2017 prin care organele de inspectie fiscala, ulterior depunerii de catre societate a contestatiei, i-au comunicat o noua decizie de impunere, ce poarta acelasi numar si aceeasi data cu cea initiala, emisa in baza art. 53 alin. (3) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedura fiscala, cu modificarile si completarile ulterioare. Astfel, Decizia de impunere nr. X/20.09.2017, comunicata societatii prin adresa din 25.10.2017, o inlocuieste pe cea emisa initial si a fost intocmita in scopul indreptarii unei erori materiale, si anume introducerea unei obligatii fiscale suplimentare de plata: TVA in suma de X lei.

Organul de solutionare retine ca noua decizie de impunere nu a adus niciun fel de modificare datelor referitoare la impozitul pe profit contestat de societate, fiind aceleasi cu cele din decizia initiala, atat sub aspectul sumelor obligatiilor fiscale stabilite suplimentar, cat si al temeiurilor de drept care au stat la baza instituirii acestora.

Constatand ca in speta sunt intrunite conditiile prevazute de art. 268, art. 269, art. 270 alin.(1) și art. 272 alin.(3) lit.a) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedura fiscala, cu modificarile și completarile ulterioare, X la data depunerii contestatiei figurand la pozitia nr. X din „*Lista marilor contribuabili care sunt administrati de D.G.A.M.C. începând cu data de 1 ianuarie 2017 conform criteriilor de selectie prevazute de OPANAF nr. 3609 din 15 decembrie 2016*”, Serviciul Solutionare Contestatii din cadrul Directiei Generale de Administrare a Marilor Contribuabili este legal investit sa solutioneze contestatia formulata de X impotriva Deciziei de impunere nr. X/20.09.2017.

I. Prin contestatia formulata impotriva Deciziei de impunere nr. X/20.09.2017 emisa de Activitatea de inspectie fiscala din cadrul Directiei Generale de Administrare a Marilor Contribuabili, **in ceea ce priveste suma de X lei**, reprezentand impozit pe profit stabilit suplimentar de catre organele de inspectie fiscala, **X prezinta urmatoarele argumente:**

Stabilirea diferentelor de impozit in suma de X lei provenite din derularea contractelor de imprumut nr. X si Y incheiate intre X si Z are la baza, conform Raportului de inspectie fiscala, relatia de afiliere dintre cele doua societati, insa, contestatara sustine ca, avand in vedere prevederile cap. III, art. 7, alin. 1, pct. 21, lit. c) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, societatea X nu are statut propriu, iar conform actului constitutiv, nu are capital social si, in consecinta, nu a emis parti sociale, astfel ca nu poate fi vorba de o relatie de afiliere intre cele doua entitati.

In aceste conditii, tranzactiile dintre cele doua societati nu pot fi incadrate ca fiind tranzactii intre persoane afiliate si, prin urmare, incadrarea transferului de resurse ca fiind imprumuturi intre persoane afiliate nu are obiect, respectiv temei legal.

Astfel, societatea afirma ca sumele puse reciproc la dispozitie reprezinta un transfer de resurse necesare desfasurarii activitatii si nu tranzactii intre persoane afiliate care fac obiectul prevederilor art.11, alin. (2) si art. 19 alin. (5) din Legea 571/2003.

Avand in vedere argumentele anterior mentionate, contestatara solicita desfiintarea in parte a Deciziei de impunere privind obligatiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite in cadrul inspectiei fiscale la persoane juridice nr. X/20.09.2017 in privinta sumei de X lei, recalcularea obligatiilor fiscale aferente anilor 2013 si 2014 si emiterea unei noi decizii de impunere.

II. Activitatea de inspectie fiscala din cadrul Directiei Generale de Administrarea a Marilor Contribuabili a emis, in data de 20.09.2017, Decizia de impunere privind obligatiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite in cadrul inspectiei fiscale la persoane juridice nr. X, prin care s-au stabilit obligatii de plata suplimentare in sarcina X in suma totala de X lei, reprezentand impozit pe profit aferent profitului impozabil in cuantum de X lei stabilit suplimentar de catre organele de inspectie fiscala pentru perioada 2013-2015, compus din:

- **suma de X lei reprezentand impozit pe profit** aferent venitului in cuantum de X lei stabilit suplimentar aferent contractelor de imprumut nr. X/06.02.2012 si X/09.03.2012 incheiate intre IX si societatea mama, Z;

- suma de X lei reprezentand impozit pe profit aferent venitului suplimentar in cuantum de X lei stabilit suplimentar de catre organele de inspectie fiscala urmare neacordarii dreptului de deducere la calculul impozitului pe profit a cheltuielilor cu transportul si cazarea efectuate in favoarea unor persoane care nu au calitatea de salariatii ai societatii, administratori sau persoane asimilate salariatilor.

Obiectul contestatiei il reprezinta suma de X lei reprezentand impozit pe profit aferent veniturilor din dobanzi in suma de X lei care trebuiau

inregistrate de X pentru sumele acordate cu titlu de imprumut catre Z in baza contractelor X si Y.

Temeiul legal pe care organele de inspectie fiscala si-au intemeiat constatarile il reprezinta prevederile art. 11 si art. 29 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificarile si completarile ulterioare, coroborate cu cele ale pct. 38 din HG 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

III. Luand in considerare constatarile organelor de inspectie fiscala, motivele prezentate de societate, documentele existente la dosarul cauzei, precum si actele normative invocate de contestatara si de organele de inspectie fiscala, se retin urmatoarele:

Cauza supusa solutionarii este daca organele de inspectie fiscala din cadrul Directiei Generale de Administrare a Marilor Contribuabili, in mod temeinic si legal au suplimentat profitul impozabil al societatii X cu veniturile din dobanzi aferente unor imprumuturi acordate societatii mama, Z, in conditiile in care pretul pietei pentru imprumuturile acordate unei persoane juridice straine de catre sediul sau permanent se stabileste utilizand regulile preturilor de transfer aplicabile tranzactiilor efectuate intre persoanele juridice afiliate.

In fapt, in perioada 29.07.2016-11.09.2017, societatea X, a fost supusa unei inspectii fiscale ce a avut drept obiect impozitul pe profit si taxa pe valoarea adaugata, perioada verificata fiind 01.01.2013-31.12.2015, care s-a finalizat cu emiterea Deciziei de impunere privind obligatiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite in cadrul inspectiei fiscale la persoane juridice nr. X/20.09.2017 si a Raportului de inspectie fiscala nr. X/20.09.2017.

In perioada verificata, X, avand calitatea de imprumutant, a incheiat cu societatea Z, avand calitatea de imprumutat, urmatoarele contracte de imprumut:

- contractul nr. X care a avut ca si obiect acordarea unui imprumut de catre imprumutant in suma de 11.400.000 Eur;
- contractul nr. X/09.03.2012 care a avut ca si obiect acordarea unui imprumut de catre imprumutant in suma de 2.300.000 Eur.

Sumele au fost imprumutate pe o perioada initiala de 1 an, cu posibilitatea prelungirii prin act aditional. Contractele de imprumut nu contin nicio clauza referitoare la perceperea de dobanzi de catre X, ci doar prevad obligatia imprumutatului ca, la solicitarea imprumutantului sa restituie total sau partial sumele de bani atunci cand situatia financiara a acestuia din urma o permite.

La data de 01.01.2013, suma ramasa de rambursat de Z catre X era de 11.250.000 Eur. Cele doua imprumuturi, au fost achitate integral in data de 09.04.2014, fiind restituite prin circuit bancar.

Avand in vedere ca societatea Xeste sediul permanent din Romania al persoanei juridice din Italia, respectiv Z, organele de inspectie fiscala, bazandu-se pe prevederile art. 11, alin. (2) si art. 29, alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum si pe normele de aplicare ale art. 11, alin. (2), au stabilit prin Decizia de impunere nr. X/20.09.2017 obligatii fiscale suplimentare de plata in sarcina societatii imprumutante in suma de X lei, reprezentand impozit pe profit aferent veniturilor din dobanzi in suma de X lei care trebuiau inregistrate de sucursala in anii 2013 si 2014 pentru suma de 11.250.000 Eur acordata cu titlu de imprumut catre Z in baza celor doua contracte anterior mentionate, suma care figura ca nerambursata la data de 01.01.2013.

La stabilirea venitului suplimentar din dobanzi, echipa de inspectie a utilizat rata medie a dobanzii la credite pentru euro publicata de catre BNR, in conformitate cu prevederile art.11 alin. (2) din Legea 571/2003 si cu cele prezentate de societate in Dosarul preturilor de transfer, utilizand metoda compararii preturilor.

Societatea contestatara afirma ca in speta in cauza nu sunt aplicabile prevederile art. 11 alin. (2) si art. 19 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal si solicita desfiintarea partiala a Deciziei de impunere nr. F-MC 548/20.09.2017 in privinta sumei de 297.142 lei.

In drept, conform prevederilor din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificarile si completarile ulterioare:

“Art. 8 Definitia sediului permanent

(1) În înțelesul prezentului cod, sediul permanent este un loc prin care se desfășoară integral sau parțial activitatea unui nerezident, fie direct, fie printr-un agent dependent.

(2) Un sediu permanent presupune un loc de conducere, sucursală, birou, fabrică, magazin, atelier, precum și o mină, un puț de țitei sau gaze, o carieră sau alte locuri de extracție a resurselor naturale, precum și locul în care continuă să se desfășoare o activitate cu activele și pasivele unei persoane juridice române care intră într-un proces de reorganizare prevăzut la [art. 27¹](#).

Art. 29 Veniturile unui sediu permanent

1) Persoanele juridice străine care desfășoară activitate prin intermediul unui sediu permanent în România au obligația de a plăti impozitul pe profit pentru profitul impozabil care este atribuibil sediului permanent.

[....]

(3) Profitul impozabil al sediului permanent se determină prin tratarea acestuia ca persoană separată și prin utilizarea regulilor prețurilor de transfer la stabilirea prețului de piață al unui transfer făcut între persoana juridică străină și sediul său permanent. Atunci când sediul permanent nu deține o factură pentru cheltuielile alocate lui de către sediul său principal, celelalte documente justificative trebuie să includă dovezi privind suportarea efectivă a costurilor și alocarea rezonabilă a acestor costuri către sediul permanent utilizând regulile prețurilor de transfer.”

Fata de prevederile legale invocate, se retine ca sediul permanent presupune un loc de conducere, sucursala, birou, fabrica, magazin, atelier etc. prin care se desfasoara integral sau partial, direct sau printr-un agent dependent, activitatea unui nerezident.

Persoanele juridice straine care desfasoara activitate prin intermediul unui sediu permanent in Romania au obligatia de a plati impozitul pe profit pentru profitul impozabil care este atribuibil sediului permanent, iar la stabilirea pretului de piata al unui transfer facut intre persoana juridica straina si sediul sau permanent se utilizeaza regula preturilor de transfer.

Organul de solutionare retine ca X este sediul permanent in Romania al persoanei juridice straine Z.

Conform prevederilor legale anterior mentionate, la stabilirea profitului impozabil, **sediul permanent este tratat ca o persoana separata** de societatea-mama, **iar pretul de piata al transferurilor/tranzactiilor efectuate intre persoana juridica straina si sediul sau permanent se stabileste prin utilizarea preturilor de transfer**, similar modului de determinare a pretului de piata al transferurilor/tranzactiilor efectuate intre persoanele afiliate.

Prin urmare, avand in vedere ca modalitatea de stabilire a pretului de piata al acestor tranzactii este aceeaasi cu cea folosita pentru determinarea acestui pret pentru tranzactiile dintre persoanele afiliate, rezulta ca **tranzactiile/transferurile desfasurate intre societatea straina si sediul sau permanent sunt asimilate tranzactiilor/transferurilor intre persoane afiliate.**

Astfel, spetei in cauza ii sunt aplicabile prevederile cuprinse in art. 11 alin. (1) si (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificarile si completarile ulterioare, precum si cele ale pct. 38 din HG 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal:

Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificarile si completarile ulterioare

“Art. 11 Prevederi speciale pentru aplicarea Codului fiscal

(1) La stabilirea sumei unui impozit, a unei taxe sau unei contribuții sociale obligatorii, autoritățile fiscale pot să nu ia în considerare o tranzacție care nu are un scop economic, ajustând efectele fiscale ale acesteia, sau pot

reîncadra forma unei tranzacții/activități pentru a reflecta conținutul economic al tranzacției/activității.

Organul fiscal este obligat să motiveze în fapt decizia de impunere emisă ca urmare a neluării în considerare a unei tranzacții sau, după caz, ca urmare a reîncadrării formei unei tranzacții, prin indicarea elementelor relevante în legătură cu scopul și conținutul tranzacției ce face obiectul neluării în considerare/reîncadrării, precum și a tuturor mijloacelor de probă avute în vedere pentru aceasta.

(2) În cadrul unei tranzacții între persoane române și persoane nerezidente afiliate, precum și între persoane române afiliate, autoritățile fiscale pot ajusta suma venitului sau a cheltuielii oricăreia dintre persoane, după cum este necesar, pentru a reflecta prețul de piață al bunurilor sau al serviciilor furnizate în cadrul tranzacției. La stabilirea prețului de piață al tranzacțiilor între persoane afiliate se folosește cea mai adecvată dintre următoarele metode:

a) metoda comparării prețurilor, prin care prețul de piață se stabilește pe baza prețurilor plătite altor persoane care vând bunuri sau servicii comparabile către persoane independente;”.

HG 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal

„38. Când un contribuabil acordă un împrumut (credit) unei persoane afiliate sau atunci când acesta primește un astfel de împrumut (credit), indiferent de scopul și destinația sa, **prețul pieței pentru asemenea serviciu este constituit din dobânda care ar fi fost agreată de persoane independente pentru astfel de servicii furnizate în condiții comparabile, inclusiv comisionul de administrare a creditului, respectiv împrumutului.**

In cazul serviciilor de finantare între persoane afiliate, pentru alocarea veniturilor se analizeaza:

a) *daca imprumutul dat este in interesul desfasurarii activitatii beneficiarului si a fost utilizata in acest scop;*

b) *daca a existat o schema de distributie a profitului.*

Incadrarea imprumutului in schema de distributie a profitului va fi presupusa daca la data acordarii imprumutului nu se asteapta in mod cert o rambursare a imprumutului sau daca contractul contine clauze defavorabile pentru platitor.

Atunci cand se examineaza dobanda, trebuie luate in considerare: suma si durata imprumutului, natura si scopul imprumutului, garantia implicata, valuta implicata, riscurile de schimb si costurile masurilor de

asigurare a ratei de schimb, precum si alte circumstante de acordare a imprumutului.

Raportarea conditiilor de imprumut are in vedere ratele dobanzii aplicate in imprejurari comparabile si in aceeasi zona valutara de o persoana independenta. *De asemenea, trebuie sa se tina seama de masurile pe care persoanele independente le-ar fi luat pentru a imparti riscul de schimb (de exemplu: clauze care mentin valoarea imprumutului in termeni reali, incheierea unui contract de devize pentru plata la termen pe cheltuiala imprumutatorului).”*

Din analiza textelor de lege anterior mentionate rezulta ca, la stabilirea obligatiilor unui agent economic, organele fiscale trebuie sa aiba in vedere reflectarea continutului economic al tranzactiilor efectuate de acesta, in acest scop putand sa nu ia in considerare anumite tranzactii sau sa reincadreze forma acestora. In cadrul unei tranzactii intre persoane romane si persoane nerezidente afiliate, autoritatile fiscale pot ajusta suma venitului sau a cheltuielii oricareia dintre persoane, dupa cum este necesar, pentru a reflecta pretul de piata al bunurilor sau al serviciilor furnizate in cadrul tranzactiei, iar pentru stabilirea pretului de piata al tranzactiilor intre persoane afiliate se pot folosi mai multe metode, printre acestea fiind si metoda compararii preturilor.

De asemenea, se retine ca pretul pietei pentru un imprumut acordat unei persoane afiliate il reprezinta dobanda care ar fi fost agreata de persoane independente pentru astfel de servicii furnizate in conditii comparabile. La stabilirea nivelului dobanzii trebuie sa se tina cont de suma, durata, natura si scopul imprumutului, garantia si valuta implicate, riscurile de schimb si costurile masurilor de asigurare a ratei de schimb. Pretul de piata este determinat prin raportarea la tranzactii comparabile necontrolate desfasurate intre persoane independente.

Avand in vedere asimilarea tranzactiilor/transferurilor dintre sediile permanente si societatile-mama cu tranzactiile/transferurile dintre persoanele afiliate, rezulta ca si pentru imprumuturile acordate societatii-mama de catre X pretul pietei este reprezentat de dobanda care ar fi fost agreata de persoane independente pentru astfel de servicii, organele de inspectie fiscala folosind, in scopul stabilirii nivelului dobanzii pe care sediul permanent din Romania, X trebuia sa-l perceapa de la societatea-mama, Z, metoda compararii preturilor, utilizand rata medie a dobanzii la creditele in euro publicata de BNR pentru determinarea acesteia.

Afirmatia contestatareii potrivit careia “tranzactiile dintre Z si X nu pot fi incadrate ca fiind tranzactii intre persoane afiliate” nu poate fi retinuta in solutionarea favorabila a contestatiei intrucat, chiar daca cele doua societati nu sunt persoane afiliate in intelesul art. 7, alin. (1), pct. 21, lit. c) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, totusi din prevederile legale enuntate rezulta ca transferurile dintre societatea-mama si sediul sau permanent sunt

asimilate tranzactiilor desfasurate intre societati afiliate, utilizandu-se regula preturilor de transfer in vederea stabilirii pretului de piata al acestor tranzactii.

Organele de inspectie fiscala, la stabilirea obligatiilor unui agent economic, trebuie sa aiba in vedere reflectarea continutului economic al tranzactiilor efectuate de aceasta, in acest scop putand sa nu ia în considerare anumite tranzactii sau sa reincadreze forma acestora.

Astfel, se retine ca art. 11 alin. (1) din Codul fiscal consacra, la nivel de lege, **principiul prevalentei economicului asupra juridicului**, al realitatii economice, in baza caruia autoritatile fiscale au dreptul sa analizeze orice operatiune (tranzactie) nu numai din punct de vedere juridic, ci si din punct de vedere al scopului economic urmarit de contribuabil. In acest spirit, o tranzactie normala din punct de vedere juridic, poate sa nu fie luata in considerare sau sa fie reincadrata din punct de vedere economic, in scopul aplicarii legii fiscale.

Prin urmare, cu toate ca societatea contestatara afirma ca sumele imprumutate societatii-mama reprezinta un transfer de resurse necesare desfasurarii activitatii, conform art. 11 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificarile si completarile ulterioare, organele fiscale sunt indreptatite sa reincadreze forma unei tranzactii, in vederea reflectarii continutului economic al acesteia si asigurarii aplicarii corecte a legii fiscale. In acest sens, in speta in cauza s-a impus ajustarea veniturilor societatii X cu veniturile pe care aceasta ar fi trebuit sa le inregistreze din dobanzile aferente celor doua imprumuturi acordate societatii mama din Italia, dobanzi stabilite prin utilizarea regulilor preturilor de transfer si care reprezinta pretul de piata al imprumuturilor in cauza, si anume al imprumuturilor acordate unei persoane juridice straine de catre sediul sau permanent.

Avand in vedere argumentele prezentate, organul de solutionare retine ca societatea X avea obligatia de a percepe dobanzi de la societatea-mama, Z, pentru cele doua imprumuturi acordate conform contractelor nr. X/06.02.2012 si nr. X/09.03.2012, prin care societatea din Romania a acordat societatii din Italia doua imprumuturi in suma totala de 13.700.000 Eur, chiar daca sucursala nu are personalitate juridica si patrimoniu propriu.

Avand in vedere faptul ca societatea nu contesta modul de calcul al veniturilor din dobanzi pe care ar fi trebuit sa le perceapa sub aspectul cotelor si perioadei luate in calcul de catre organele de inspectie fiscala, in conformitate cu dispozitiile art. 279 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedura fiscala, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare, coroborat cu pct.11.1, lit. a) din Ordinul Presedintelui Agentiei Nationale de Administrare Fiscala nr. 3741/2015 privind aprobarea Instructiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedura fiscala, va fi respinsa ca neintemeiata contestatia pentru

suma de X lei, reprezentand impozit pe profit stabilit suplimentar de catre organele de inspectie fiscala din cadrul DGAMC.

Pentru considerentele retinute si in baza prevederilor legale invocate in cuprinsul prezentei decizii, se:

DECIDE

Respingerea ca neintemeiata a contestatiei formulata de X impotriva Deciziei de impunere nr. X/20.09.2017 privind obligatiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite in cadrul inspectiei fiscale la persoane juridice, emisa de organele de inspectie fiscala din cadrul Directiei Generale de Administrare a Marilor Contribuabili in baza Raportului de inspectie fiscala nr. X/20.09.2017, pentru **suma de X lei** reprezentand **impozit pe profit** stabilit suplimentar de plata aferent veniturilor din dobanzi in suma de X lei care trebuiau inregistrate de sucursala pentru suma de X lei ramasa nerambursata la data de 01.01.2013 din sumele acordate cu titlu de imprumut catre X.

Prezenta decizie poate fi atacata la Tribunalul X sau Tribunalul X, in termen de 6 luni de la data comunicarii.

Director General
X